

РЕШЕНИЕ

№ 135

гр. Плевен, 08.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛЕВЕН, XII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на осемнадесети януари през две хиляди двадесет и
четвърта година в следния състав:

Председател: Ралица Анг. Маринска Ангелова

при участието на секретаря Калина В. Димитрова
като разгледа докладваното от Ралица Анг. Маринска Ангелова Гражданско
дело № 20234430102016 по описа за 2023 година

Депозирана е искова молба от В. М. М., чрез ад. М. К., против СД „НИКИ И.И И СИЕ“, гр. Плевен, ЕИК***, представлявано от Н. И. и М. Т. М., от гр. Плевен, с която се твърди, че ищецът е собственик на 1/3 ид.ч. от недвижим имот, находящ се в гр. Плевен, представляващ ***, находящ се в *** в сградата на ***, представляващ самостоятелен обект с идентификатор 56722.659.1001.1.30, с площ от 40.30кв.м. който се намира в сграда №1, разположена в поземлен имот с идентификатор №56722.659.1001, с предназначение на самостоятелния обект “За търговска дейност”. Твърди се, че първият ответник СД „НИКИ И.И И СИЕ“, гр. Плевен, ЕИК***, е наемател на описания недвижим имот, а вторият ответник М. Т. М., е баща на ищцата, както и и съсобственик на останалите 2/3 ид.ч. от недвижимия имот. Твърди се, че бащата на ищцата, отв. М.- лично и като представляващ малолетната към онзи момент ищца, на 31.05.2010г., като наемодател, е сключил договор за наем с отв. СД „Ники И.и и СИЕ“- като наемател, с предмет- процесния недвижим имот, за срок от 10 години и месечен наем в размер на 700лв., за което е било издадено разрешение по гр.д.№2333/2010г на ПЛРС. Твърди се, че за периода на действие на договора ищцата не е получавала припадащата ѝ се част от наема, съответстваща на притежаваните от нея идеални части от обекта, в размер на 233,33лв. Твърди се, че след изтичане на срока на

наемното правоотношение, на 31.05.2020г., нов договор за наем не е сключван между ответниците, но наемателят е продължил ползването на имота, без на ищцата – навършила пълнолетие на 03.05.2021г, да бъде заплащан наем или обезщетение за ползване- нито от страна на наемателя, нито от страна на баща ѝ, като съсобственик. Твърди се, че ищцата отправила писмена покана до ответното дружество наемател, в която посочила, че следва да ѝ се заплаща по 800лв. на месец за ползването за притежаваната от нея идеална част, от процесния недвижим имот. Твърди се, че след изтичане срока на договора, имотът продължава да се ползва от наемателя, без да бъде заплащан наем или обезщетение. В заключение, моли съда да постанови решение, с което, на основание чл. 236, ал.2 ЗЗД, да осъди отв. СД „Ники И.и и СИЕ“ да заплати на ищцата сумата от 5133,26лв, представляваща сбора от главниците за 23 месеца по 233,18лв/месечно, за периода 03.05.2021г. -03.04.2023г., ведно със законната лихва считано от датата на предявяване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата. Моли съда, при условията на евентуалност, в случай че бъде установен наемен договор между ответниците, или изплащане на наемната цена, да осъди втория ответник- М. Т. М., на основание чл. 30 ал.3 от ЗС, да заплати сумите, които е получил, в размер на 5133,26лв., за периода 03.05.2021г.- 03.04.2023г, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба, до окончателното изплащане на сумата. Претендират се разноси.

В срока по чл. 131 от ГПК, отв. СД „НИКИ И.И И СИЕ“, гр. Плевен, ЕИК***, представлявано от Н. И., депозиран писмен отговор, в който се твърди, че на 15.03.2017г, договора за наем със СД е прекратен и е сключен нов договор за наем, с наемател „НИКИ ФЕШЪН 13“ ООД, представлявано от Н. И. и месечен наем от 500лв.

В срока по чл. 131 от ГПК, отв. М. Т. М., депозира становище, в което се посочва, че на 15.03.2017г., договорът за наем на процесният недвижим имот е прекратен със СД „Ники И.и и СИЕ“ и е сключен нов договор с друго дружество, а именно „НИКИ ФЕШЪН 13“ ООД, с месечен наем, в размер на 500 лв. Счита, че за периода от 03,09,2021г. - 03,06,2023г. дължи на ищцата сумата от 3600 лв., съобразно притежавана от ищцата ид. част от имота и след приспадане на 10% ДОД.

Съдът, като съобрази становищата на страните, на основание събраните

по делото доказателства и закона, намира за установено следното:

По делото, с протоколно определение от 15.11.2023г, по реда на чл. 228, ал.3 от ГПК, като ответник е конституиран „НИКИ ФЕШЪН 13“ ООД, ЕИК***, представлявано от Н. И.. Със същото определение е приет за съвместно разглеждане предявеният от ищцата В. М., против новоконституираният ответник, при условията на евентуалност, иск с правно основание чл. 238, ал.2 от ЗЗД, за заплащане на сумата от 7590лв., съставляваща обезщетение за ползване на процесния недвижим имот- ***, за периода 03.05.2021-11.04.2023г, ведно със законната лихва, считано от датата на депозиране на ИМ против него- 03.10.2023г. На ответника „НИКИ ФЕШЪН 13“ ООД е даден срок за отговор по чл. 131 от ГПК; по делото няма депозиран отговор от страна на ответника.

По делото, с протоколно определение от 18.01.2024г, по реда на чл. 214, ал.1 от ГПК, е прието направеното от ищеца изменение на размера на предявените искове- главен и евентуални, като същите са приети за разглеждане за сумата от 6938,93лв., за процесния период 03.05.2021-11.04.2023г.

По делото няма спор между страните, че отв. М. М. е баща на ищцата В. М. М.. По делото, безспорно се установява, видно от представеният по делото нот. акт за дарение на недвижим имот, №51, рег.№535/2010г, на Нотариус П.Х., че ищцата В. М. М., е собственик на 1/3 ид. част от процесния недвижим имот, съставляващ самостоятелен обект в сграда, с идентификатор 56722.659.1001.1.30, с площ от 40.30 кв.м. който се намира в ***, разположена в поземлен имот с идентификатор №56722.659.1001, с предназначение на самостоятелния обект „за търговска дейност“, съставляващ ***, със застроена площ от 40,30 кв.м. По делото безспорно се установява също факта на сключване на договор за наем от 31.05.2010г, с предмет- процесния ***, между отв. М. М., като наемодател, лично и като представляващ ищцата- малолетната към този момента В. М., и отв. СД „НИКИ И.И И СИЕ“, гр. Плевен, ЕИК***, представлявано от Н. И., като наемател- л. 16. От съдържанието на договора се установява, че същият е сключен за срок от 10 години, считано от 01.06.2010г., с месечна наемна цена от 700лв. Изрично в договора за наем е посочено, че за неговото сключване е дадено разрешение по гр.д.№2333/2010г на ПлРС. Договорът е сключен с нот.

заверка на подписите и е вписан в Служба по вписванията Плевен. По делото се установява също, че до ответниците СД „НИКИ И.И И СИЕ“, гр. Плевен, представлявано от Н. И. и М. Т. М., е изпратена покана от ищцата, връчена на 21.03.2023г., в която същата заявява, че дължимият ѝ наем следва да се заплаща на нея лично, както и че след изтичане на срока на договора от 2010г, наемателя следва да сключи нов договор или да освободи имота.в поканата ищцата изрично се противопоставя наемателя СД „НИКИ И.И И СИЕ“, гр. Плевен, да продължи на полза имота. Установява се също, че в хода на производството, до отв. „НИКИ ФЕШЪН 13“ ООД, е изпратена покана-л.78, в която ищцата се противопоставя на ползването на имота; поканата е връчена м.08.2023г. По делото, от страна на отв. СД „НИКИ И.И И СИЕ“, гр. Плевен, представлявано от Н. И. и отв. М. Т. М., са представени писмени доказателства за прекратяване на наемните правоотношения, възникнали въз основа на описаният по – горе договор за наем, и сключването на нов наемен договор- от 17.03.2017г, с наемател- отв. „НИКИ ФЕШЪН 13“ ООД. В тази връзка, по делото, с отговора на ИМ, от първоначалните ответници, са представени едни и същи доказателства- молба от наемателя СД „НИКИ И.И И СИЕ“, за прекратяване на договора, датирана от 15.02.2017г. и договор за наем от 15.03.2017г., в заверено копие, за срок от 5 години и наем от 500лв./месечно. По делото, в хода на о.с.з. на 03.10.2023г, от страна на СД, чрез Н. И., е представен за констатация договор за наем от 15.03.2017г - в оригинал. След направена от съда констатация за идентичност, е констатирано, че представеният оригинал не е идентичен с представените заверени копия, досежно срока на договора, като в оригиналът е посочен срок от 8 години. По делото, в проведеното о.с.з. на 18.01.2025г, от страна на представляващият ответните дружества, Н. И., е представен заверено копие от договор на наем от 15.03.2017г., със срок от 8 години, и отново оригиналът на договора, за констатация, като след констатация за идентичност, съдът е върнал оригинала на договора. С оглед на направените от съда констатации за неидентичност на представените с отговорите на ИМ заверени копия от договорите за наем, от дата 15.03.2017г. с посочен срок на договора от 5 години, и липсата на представен оригинал на същия, то същите не следва да бъдат кредитирани при постановяване на настоящия съдебен акт. По делото, от страна на ответното С, чрез представляващ Н. И., са заверени копия от квитанции- л. 110-123 от делото, за заплатен наем от 500лв., за периода

15.03.2017-01.10.2023г., с посочен наемател и платец- отв. НИКИ ФЕШЪН 13 ООД. По делото в с.з. на 03.10.2023г., от отв. М. са представени- в оригинал, за констатация от съда, ПКО №1 – за сума от 250лв. и ПКО №2- за сума от 500лв., съставляващи заплатен наем. По делото, отв. М., по реда на чл. 176 от ГПК, заявява, че е получавал дължимият месечен наем от 500лв., от страна на наемателя отв. „НИКИ ФЕШЪН 13“ ООД. Съдът констатира, че ПКО и квитанциите са издадени от отв. „НИКИ ФЕШЪН 13“ ООД. По делото, като свидетели са разпитани М. Димитрова и Цв. Дикова; св. Димитрова посочва, ищцата- нейна дъщеря, че не е получавала наем от 2013 година. Посочва, че ищцата е водила разговор с наемателя, за заплащане на наема, но същият е заявил, да се обърне към баща си. Посочва, че знае, че ищцата писмено е отправяла покана, както и че месечният наем е в размер на 1100 евро. Св. Дикова- баба на ищцата посочва, че през м. март. 2023г, тя и ищцата са водил разговор с представляващият Н. И., но същият е заявил, че има отношения само с бащата М. М.. Свидетелката посочва, че И. е заявил тогава, че наемът е 700лв. , но от продавачка разбрала, че наемът е 1000лв.

На основание обсъдените по- горе писмени доказателства, направените констатации на съда и твърденията на ответниците, съдът приема за установен факта на прекратяване на наемния договор от 2010г. , от една страна и от друга- факта на сключване и на съществуването на договор за наем от 15.03.2017г., с предмет процесния Магазин, с наемател отв. „НИКИ ФЕШЪН 13“ ООД, представляван от Н. И.. Макар че представеният договор, като частен документ, няма достоверна дата и не може да се приеме, че е съставен на посочената в него дата /15.03.2017г./, по арг. чл. 181, ал.1 от ГПК, съдът приема за установен факта на неговото съществуване, като приема за достоверна дата- датата на представянето му в съда. Направените от ответниците изявления и твърдения са именно в насока, че отношенията им са уредени от последващ наемен договор, сключен от Н. И. като представляващ ООД. Следва да се посочи, че по своята правна същност, наемният договор е неформален, поради което и писмената форма не е форма за действителност. В този смисъл, независимо от липсата на достоверна дата на сключване на договора, не може да се приеме, че такъв не съществува, доколкото неговото съществуване се установява от събраните по делото доказателства, преценени в тяхната съвкупност. С оглед изложеното, съдът приема за установено съществуването на договор за наем между отв. М. и отв.

„НИКИ ФЕШЪН 13“ ООД, от 2017 година, със съдържанието, в което е представен.

Доколкото в настоящия случай спорът е сведен до срока на договора от 2017 година, респ. дали същият има действие и понастоящем, съдът приема за установено следното: съобразно нормата на чл. 130, ал.3 от СК, извършването на действия на разпореждане с недвижими имоти, с движими вещи чрез формална сделка и с влогове, както и с ценни книги, принадлежащи на детето, се допуска с разрешение на районния съд по настоящия му адрес, ако разпореждането не противоречи на интереса на детето. Такова разрешение е дадено от съда при сключването на първоначалния наемен договор от 2010г., доколкото такова разрешение е необходимо, в случай на сключване на наемен договор за срок повече от три години, тъй като това действие има характер на действие на разпореждане. Съобразно нормата на чл. 229, ал.2 от ЗЗД, лицата, които могат да вършат само действия по обикновено управление, не могат да сключват договор за наем за повече от три години. Поради изложеното, към твърдяната дата на сключване на договора- 15.03.2017г, ищцата все още е била малолетна, поради което, нейният баща и законен представител, е има правната възможност да извършва само действия на управление и в този смисъл – може да сключва наемен договор- за притежаваната от ищцата 1/3 идч.ч., за срок до три години / за пълнота същото е правното положение до навършване на пълнолетие на ищцата/. Както бе посочено по- горе, за извършването на действие на управление- или за сключване на наемен договор за по- дълъг срок, независимо дали за пет или за осем години, е необходимо разрешение на съда, дадено по реда на чл. 130, ал.3 от СК, за всеки отделен случай. Съобразно нормата на чл. 229, ал.3 от ЗЗД, ако договорът бъде сключен за по-дълъг срок, той има сила за три години. С оглед изложеното, съдът приема, че договорът между отв. М.- като наемодател и отв. „НИКИ ФЕШЪН 13“ ООД, представляван от Н. И.- като наемател, независимо от посоченият в него срок, спрямо притежаваната от ищцата В. М. ид част от имота, е сключен за срок от три години и същият е изтекъл на 17.03.2020г. Съобразно изложеното по- горе, съдът приема, че към датата на ИМ /03.10.2023г./ против отв. „НИКИ ФЕШЪН 13“ ООД, същият има качеството на наемател по договор за наем, с наемодател М. М., за притежаваната от последния 2/3 идч.ч., като наемателя ползва целия имот. Съдът приема за установено също , че наемателя отв. „НИКИ ФЕШЪН 13“

ООД, е заплащал дължимият наем от 500лв., в полза на наемодателя съобразно приетите по делото писмени доказателства, както и с оглед на признанието, направено от отв. М., на този неизгоден за него факт.

По делото е изслушана и приета СИЕ, от заключението по която се установява, че средния пазарен наем за процесния имот, за периода 03.05.2021-11.04.2023г, е в размер на 20816,81лв, при среден пазарен месечен наем от 906,35лв.

При така установено от фактическа страна, съдът намира за установено от правна страна следното:

Съобразно нормата на чл.236, ал.2 от ЗЗД, ако наемателят продължи ползването, въпреки противопоставянето на наемодателя, той дължи обезщетение и трябва да изпълнява всички задължения, произтичащи от прекратения наемен договор. В тази насока са и дадените от съда указания при разпределяне на доказателствената тежест в проекто- доклада.

От събраните и обсъдени по- горе доказателства, безспорно се установява, че сключеният между отв. М. М.- лично и като законен представител на дъщеря си- ищцата В. М. и отв. СД „НИКИ И.И И СИЕ“, наемен договор от 2010г, е прекратен, като за процесният имот е сключен нов договор за наем, между същият наемодател- отв. М. М.- лично и като законен представител на дъщеря си- ищцата, но с наемател отв. „НИКИ ФЕШЪН 13“ ООД. Съобразно приетото за установено по- горе, съдът приема, че за частта, притежава от наемодателя М. М.- 2/3 ид.ч., е налице валидно облигационно наемно отношение, съществуващо към датата на депозиране на ИМ против този ответник. В този смисъл, доколкото нормата на чл. 236, ал.2 от ЗЗД предполага прекратен наемен договор, по който наемателя да продължава ползването, то и искът против първия ответник СД „НИКИ И.И И СИЕ“, се явява неоснователен, доколкото не се установява необходимият фактически състав на цитираната норма и ползването от страна на СД на имота, след прекратяване на договора. Независимо от обстоятелството, че представляващ и съдружник в двете ЮЛ е едно и също лице, същите са персонифицирани и имат самостоятелно правно положение.

По отношение на втория ответник- по предявеният при условията на евентуалност иск по чл. 238, ал.2 от ЗЗД, против „НИКИ ФЕШЪН 13“ ООД, съдът съобразява следното:

По делото, както бе посочено по-горе се установи, че за притежаваната от наемодателя-ответник М. М. 2/3 ид.ч. от имота, е налице валиден и действащ наемен договор, респ. имота се ползва от отв. „НИКИ ФЕШЪН 13“ ООД на правно основание. Поради това, за притежаваната от наемодателя М. ид.ч. от имота, нормата на чл. 238, ал.2 от ЗЗД се явява неприложима. По отношение на притежаваната от ищцата 1/3 ид. ч. от имота, както бе посочено по-горе, съдът приема за установено, че договорът за наем от 2017г. е изтекъл на 15.03.2020г. и в този смисъл, за процесния период 03.05.2021-11.04.2023г., не е налице валидно наемно правоотношение. Безспорен по делото е факта, че наемател по договора и реално ползващ имота е отв. „НИКИ ФЕШЪН 13“ ООД. По делото обаче не се установява съществуването на фактическият състав на нормата на чл. 236, ал.2 от ЗЗД, в пълнота, а именно не се установява противопоставянето на наемодателя – в случая ищцата В. М., към момента на изтичане на срока на договора, имотът да продължи да се ползва от наемателя. Както бе посочено по-горе, такова изрично противопоставяне е заявено с изпращането на покана, но адресирана до наемателя по прекратения вече договор – СД „НИКИ И.И И СИЕ“. Противопоставяне, чрез изпращането на покана е заявено от ищцата до наемателя „НИКИ ФЕШЪН 13“ ООД, в хода на процеса по настоящето дело. Съдът приема, че съобразно нормата на чл. 238, ал.2, вр. ал.1 от ЗЗД, противопоставянето да е изрично и да е достигнало до знанието на наемателя, към момента на изтичане на наемния договор. В този смисъл, поканата до ответника-наемател „НИКИ ФЕШЪН 13“ ООД не касае процесния период и евентуално би имала отношение към бъдещите отношения между страните.

На основание гореизложеното, съдът приема, че предявеният при условията на евентуалност иск с правно основание чл. 236, ал.2 от ЗЗД, против отв. „НИКИ ФЕШЪН 13“ ООД, е изцяло неоснователен и следва да бъде отхвърлен като такъв.

При този изход на предявеният като главен иск по чл. 236, ал.2 от ЗЗД, следва да бъде разгледан предявеният като евентуален иск с правно основание чл. 30, ал.3 от ЗС, против отв. М. М..

Съобразно нормата на чл. 30, ал.3 от ЗС, всеки съсобственик участва в ползите и тежестите на общата вещ съразмерно с частта си. По делото, както

бе посочено по-горе, е безспорно, че процесния имот, съставляващ самостоятелен обект в сграда, с идентификатор 56722.659.1001.1.30, с площ от 40.30 кв.м. който се намира в ***, разположена в поземлен имот с идентификатор №56722.659.1001, с предназначение на самостоятелния обект „за търговска дейност”, съставляващ ***, със застроена площ от 40,30кв.м., е съсобствен между ищцата В. М. и отв. М. М.- неин баща, при квоти- 1/3 ид.ч. за ищцата и 2/3 ид.ч. за ответника. Съдът намира за безспорно установен и факта, съобразно установеното от фактическа страна и описано по-горе, че за процесния период 03.05.2021г.-11.04.2023г., отв. М., е получавал целият дължим наем за целият имот, в размер на 500лв.; в представените по делото квитанции не е посочено, че наемът е за 2/3 ид.ч. от имота. Съдът намира, че посоченият размер на наема от 500лв. за установен, съобразно посоченото в договора за наем, а твърденията на ищцата, за по-висок наем, не се доказваха от събраните по делото доказателства. В тази насока са показанията на разпитаните свидетели, които съдът намира противоречиви от една страна- св. Димитрова сочи наем от 1100 евро, а св. Дикова- наем от 1000лв., а от друга- неподкрепени от останалите събрани по делото доказателства. Съдът отчита и степента на тяхната заинтересованост, с оглед обстоятелството, че свидетелите са майка и баба на ищцата. С оглед изложеното, съдът приема за установен фактическият състав на нормата на чл. 30, ал.3 от ЗС, доколкото отношенията между страните по този иск се разглеждат на плоскостта на съсобствеността, и плодете от вещта /в случая получаваеният наем/ се дължи, без покана, на съсобственика. Съдът приема за установено също, че от страна на ответника М. няма изпълнение на задължението му за заплащане на полагащата се част от получените от него граждански плодове, за процесния период /към датата на ИМ/. Съдът приема, че на ищцата се дължи 1/3 – съответстваща на частта ѝ в съсобствеността от полученият наем от 500лв., с оглед на установеното валидно наемно отношение- или сумата от 3833,33лв.- за процесния период от 23 месеца или сумата от 166,67лв./месечно. По делото, в последното с.з., от страна на отв. М. М. са представени доказателства за плащане на сума от 4274лв. на 16.01.2024г. и на сума от 1680лв.- на 18.01.2024г., по сметка на ищцата В. Мирова. В хода на с.з., същият посочва, че сумата от 4274лв. съставлява дължимият на ищцата наем, за притежаваната от нея 1/3 ид. ч. от имота, за процесния период, ведно със законната лихва, а сумата от 1680лв.- дължимият ѝ наем, за периода от датата

на ИМ- 11.04.2023г до 11.02.2024г. Съдът служебно изчисли законната лихва върху сумата от 3833,33лв., за периода от датата на ИМ- 12.04.2023г. до изплащането на задължението– 16.01.2024г, в размер на 377,82лв. На основание изложеното, съдът намира, че отв. М. М. изцяло е погасил задължението си.

Следва предявеният иск с правно основание чл. 30, ал.3 от ЗС, против отв. М. М., за сумата от 3833,33лв. - за периода 03.05.2021г.-11.04.2023г, бъде отхвърлен като погасен чрез плащане в хода на процеса, а за разликата до пълният предявен размер от 6938,93лв.- за същият период, като неоснователен.

Съобразно изхода на делото, в полза на ищцата следва да бъдат присъдени разноси само по отношение на иска по чл. 30 ал.3 от ЗС- съобразно изхода на спора по него- съразмерно на сумата от 3833,33лв, за която искът е основателен, но погасен чрез плащане в хода на процеса. Ответникът по този иск е станал причина за завеждане на делото, поради което дължи и разноси- в размер на заплатено адв. възнаграждение. Видно от приложеният договор за правна защита и съдействие и списък по чл. 80 от ГПК, ищцата е заплатила общо адв. възнаграждение в полза на процесуалният си представил, в размер на 1250лв.- в брой. В договорът не е посочен размерът на възнаграждението по всеки от трите иска, разгледани от съда, поради което, съдът приема, че същото е поравно за всеки- или сумата от 416,67лв., респ. съразмерно се дължи възнаграждение от 230,18лв. Следва в полза на ответникът по този иск- М. М. да бъде присъдено възнаграждение, съразмерно на отхвърлената част от иска; при претендирано и заплатено възнаграждение от 600лв, в полза на ответника следва да се присъди сума от 268,54лв. По компенсация извършена от съда, следва ищцата да бъде осъдена да заплати на ответника сума от 38,36лв.- разноси. По отношение на останалите искове по чл. 236, ал.2 от ЗЗД, разноси в полза на ищцата не следва да се присъждат, вкл. и за ВЛ, доколкото експертизата касае тези искове.

Съдът констатира, че по искът по чл. 30, ал.3 от ЗС, не е внесена дължимата държавна такса. Следва отв. М. М. да бъде осъден да заплати сумата от 153,33лв.- държавна такса по сметка на ПлРС и представи вноската бележка по делото.

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ, предявеният от В. М. М., ЕГН*****, от ***, против СД „НИКИ И.И И СИЕ“, гр. Плевен, ЕИК***, представлявано от Н. И., със седалище и адрес на управление гр. Плевен, ул. Дрин, №10, ет.4, ап.14, иск с правно основание чл. 236, ал.2 от ЗЗД, за заплащане на сумата от 6938,93лв., съставляваща обезщетение за ползване на ***, със застроена площ от 40,30кв.м., съставляващ самостоятелен обект в сграда, с идентификатор 56722.659.1001.1.30, с площ от 40.30 кв.м., който се намира в ***, разположена в поземлен имот с идентификатор №56722.659.1001, с предназначение на самостоятелния обект „за търговска дейност“, за периода 03.05.2021г.-11.04.2023г, като **НЕОСНОВАТЕЛЕН**.

ОТХВЪРЛЯ, предявеният от В. М. М., ЕГН*****, от ***, против „НИКИ ФЕШЪН 13“ ООД, ЕИК***, представлявано от Н. И., със седалище и адрес на управление гр. Плевен, ул. Гена Димитрова, №19, ап.14, иск с правно основание чл. 236, ал.2 от ЗЗД, за заплащане на сумата от 6938,93лв., съставляваща обезщетение за ползване на ***, със застроена площ от 40,30 кв.м., съставляващ самостоятелен обект в сграда, с идентификатор 56722.659.1001.1.30, с площ от 40.30 кв.м., който се намира в ***, разположена в поземлен имот с идентификатор №56722.659.1001, с предназначение на самостоятелния обект „за търговска дейност“, за периода 03.05.2021г.-11.04.2023г, като **НЕОСНОВАТЕЛЕН и НЕДОКАЗАН**.

ОТХВЪРЛЯ, предявеният от В. М. М., ЕГН*****, от ***, против М. Т. М., ЕГН*****, от ***, иск с правно основание чл. 30, ал.3 от ЗС, за заплащане на получени граждански плодове от съсобствен недвижим имот- ***, със застроена площ от 40,30 кв.м., съставляващ самостоятелен обект в сграда, с идентификатор 56722.659.1001.1.30, с площ от 40.30 кв.м., който се намира в ***, разположена в поземлен имот с идентификатор №56722.659.1001, с предназначение на самостоятелния обект „за търговска дейност“, за периода 03.05.2021г.-11.04.2023г, за притежаваната от ищцата В. М. М., ЕГН*****, 1/3 ид част, както следва: за сумата от 3833,33лв.- като ПОГАСЕН ЧРЕЗ ПЛАЩАНЕ В ХОДА НА ПРОЦЕСА, и ЗА РАЗЛИКАТА над сумата от 3833,33лв., ДО ПЪЛНИЯТ претендиран размер

от 6938,93лв, като **НЕОСНОВАТЕЛЕН**.

ОСЪЖДА, на основание чл.78, ал.3 от ГПК, В. М. М., ЕГН*****,
от ***, **ДА ЗАПЛАТИ НА** М. Т. М., ЕГН*****, от ***, сумата от
38,36лв.- разноси по делото- по компенсация.

ОСЪЖДА, на основание чл. 77 от ГПК, М. Т. М., ЕГН*****, от
***, да заплати сумата от **153,33лв.- държавна такса** по сметка на ПлРС и
представи вносната бележка по делото, както и 5 лв.—държавна такса, в
случай на служебно издаване на ИЛ.

Решението може да бъде обжалвано в двуседмичен срок от
съобщението до страните, с въззивна жалба, пред ПлОС.

Съдия при Районен съд – Плевен: _____